

ЛЕОНИД ЛЕНЧ ТРУДЕН ДЕН ЗА КУБИКОВ

Превод от руски: София Бранц, 1980

chitanka.info

Криво му е на редактора на районния вестник „Социалистически лъч“ Нестор Петрович Кубиков. Седи сам в шперплатовия си кабинет и се ядосва. Всичко го дразни: и шперплатовите стени, които като добросъвестни мембрани му донасят всички звуци, включително съскането на завиращия редакционен самовар в кухнята, и собственият му вестник, отпечатан с калпав сив шрифт, и неделикатно прострените пред прозореца му ризи и гащи на очеркиста Яша Зандкин, който живее тук, в пристройката на редакцията.

Нестор Петрович се мръщи и клати глава. Като го гледаш отстрани, ще помислиш, че има зъбобол.

Внезапно Кубиков дочува трясване на външната врата и нечий непознат гласец. След което в кабинета му влиза някакво съсухрено старче с тежки гумени ботуши, същинско мишле.

— Редакторът Кубиков вие ли сте? — пита го посетителят право в очите.

Нестор Петрович кима мълчаливо.

— Тогава защо? — разчувствано изрича старчето с гумените ботуши.

— Прощавайте, не ви разбирам.

— Тогава защо сте ме изложили така в многоуважаемото си вестниче, другарю Кубиков? Казвам се Тюлкин от кожарския завод.

Редакторът се усмихва объркано. В онзиденшния „Социалистически лъч“ бе поместен един хвалебствен очерк от Яша Зандкин за същия този Тюлкин.

— Има някакво недоразумение, другарю Тюлкин! Напротив, поместили сме за вас очерк с, така да се каже, хвалебствен тон. Описали сме един стахановец в домашния му бит.

— Така де, описали сте ме за смях на всички.

Настъпва неприятно мълчание. После редакторът взима от полицата един комплект от „Социалистически лъч“, намира броя с очерка за Тюлкин и със зле прикрито раздражение започва:

— Не разбирам, другарю Тюлкин, какво толкова не ви е харесало в този очерк. Ето тук например е просто чудесно направено: „Късно вечерта Тюлкин се прибира. Децата приветстват героя баща с възторжени викове: «Тате си дойде!», «Нашият стахановец си дойде!». Започва раздаване на подаръците: за щерката кукла, за сина — детска

пушка“. Какво лошо има в този абзац? Нима това не отговаря на истината? Нима децата ви не приветстват своя баща-герой?

— Точно това е, че не го приветстват.

— Добре, да речем, не са ви приветствали. Да речем, били са заспали. Но не е там работата. Работата е, че сте им занесли кукла и пушка.

— Точно това е, че не съм им носил нито кукла, нито пушка.

— В края на краищата и това няма значение — нервира се Кубиков и псува наум Яша Зандкин, — могли сте да им занесете друго нещо. Авторът на очерка си е позволил тук, така да се каже, една литературна волност. Работата не е в куклата и пушката. Работата е, че сте занесли на децата си някакви подаръци.

— Не съм им носил никакви подаръци.

— Чуден човек сте вие, другарю Тюлкин. Ако днес не сте им занесли, утре ще им занесете. В края на краищата това не е най-важното. Тук авторът на очерка, така да се изразя, малко е изпреварил събитията. Но не е там работата. Работата е, че сте стахановец и имате деца.

— Точно това е, че изобщо нямам деца.

Този път мълчанието трае сума време. Редакторът Кубиков, зачервен и разрошен, прилича на врабец, който току-що се е отскубнал от котешките нокти.

— Как сте го написали! Целият завод ми се смее. Жена ми два дни вече реве, та се къса. „А аз — вика, — да не знам, дяволе дърти, че си имал и друго семейство!“

Най-сетне Кубиков се опомня.

— Вървете си, другарю Тюлкин, и бъдете спокоен. Ще пуснем опровержение. Авторът на очерка ще бъде строго наказан. От името на редакцията ви поднасям искрените си извинения.

Тюлкин си тръгва с наскърбено мърморене под нос.

Редакторът Кубиков грабва писалката, придърпва мастилницата и започва да съчинява най-остра заповед за уволнение на Яша Зандкин за проявено нехайство, мошеничество и престъпно лекомислие. Докато пише, си представя мазното лице на Яша с дебелия нахален нос и светлите нетрепващи очи, готови на всичко, и чак стене от удоволствие.

Заповедта е готова. Остава да сложи точка и да подпише. Но точно в този миг редакторът Кубиков бива обхванат от мъчително колебание.

„И кой ще ми остане? — разсъждава Нестор Петрович и мислено оглежда цялото си слабосилно войнство. — Глухият секретар, също и метранпаж? Чистачката, също и куриерка и домакинка? Машинописката, също и съпруга?“

Кубиков става от бюрото и доста време крачи из кабинетчето като изгладняла хиена в клетка. После сядва отново, решително грабва перото, задрасква думата „уволнявам“ в заповедта за Яша Зандкин и пише „наказвам със строго мъмрене“. Но в този миг вратата отново се отваря и в кабинета влиза уредникът на местния художествен музей Грудницин, хилав човечец с донкихотовска брадица и пенсне, облечен с извехтял ленен костюм.

— Добър ден, Нестор Петрович! — плахо продумва Грудницин. — Отбих се да ви благодаря за статийката за нашия музей. Тя така ще ни подпомогне, така ще ни подпомогне! Благодарим ви от душа!

И отново Нестор Петрович объркано гледа посетителя: точно днес в „Социалистически лъч“ е публикувана статия на Яша Зандкин, в която остро се критикува уредникът на художествения музей. Той е обявен за покровител на разни формалисти, груби натуралисти и еkleктици, чиито картини са окачени из залите на музея.

— Имате някаква грешка, другарю Грудницин — строго казва Кубиков, — точно днес здравата сме ви разкритиковали. Естествено, нашата публикация ще бъде от полза за музея, но за вас лично — много се съмнявам!...

Уредникът ехидно се усмихва.

— За себе си не се тревожа, Нестор Петрович. От пет години събирам картини на местните колхозни художници. И нито ред не написахте за мен. Сега, като ги събрах, излязох покровител на „формалисти“ и „натуралисти“. Те не са никакви формалисти, разбира се, а още по-малко груби натуралисти. Има още много да се учат, това е вярно. Но сега вече непременно ще ни забележат! Дори смятам, че може да пристигне някой от областния град. Ще се прояви интерес... Може и да ни се отпуснат малко парици. Друга такава колекция от картини на колхозни художници има да търсите по нашия край!

Благодаря ви, Нестор Петрович, от все сърце благодаря! Благодарете от мое име и на другаря Зандкин...

Грудницин си отива. Редакторът Кубиков усеща как пламва цял от страшен срам. Гневно грабва перодръжката, задрасква думите „наказвам със строго мъмрене“ в заповедта за Яша Зандкин и отново пише: „уволнявам“.

А след пет минути пак търка чело и мъчително мисли: дали машинописката — също и съпруга — ще може да стане метранпаж, тогава глухият секретар — също и метранпаж — може да поеме репортажите, а самият Кубиков най-после ще се заеме с дописниците.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.